Sag 152/87

Matthew Montgomery
mod
Europa-Parlamentet

»Afvisning«

Kendelse afsagt af Domstolen (Fjerde Afdeling) den 8. december 1987 4899

Sammendrag af kendelse

Tjenestemænd — søgsmål — forudgående administrativ klage — indbringelse heraf ikke godtgjort — afvisning
(Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91)

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)
8. december 1987 *

I sag 152/87,

Matthew Montgomery, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, 6, Op de Woleken, Niederanven, ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Yvette Hamilius, 11, boulevard Royal,

sagsøger,

mod

* Processprog: Fransk.

Europa-Parlamentet, ved juridisk konsulent Francesco Pasetti Bombardella og kontorchef Manfred Peter som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Europa-Parlamentets generalsekretariat, Kirchberg,

søgsøgt,

angående en påstand om annullation af afgørelsen af 16. juli 1986 vedrørende betaling af omkostningerne i forbindelse med lægeudvalgets arbejde,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformand G. C. Rodríguez Iglesias, dommerne T. Koopmans og C. Kakouris,

generaladvokat: J. Mischo
justitssekretær: P. Heim

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 14. maj 1987, har Matthew Montgomery, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, anlagt sag med påstand om, *dels* at afgørelsen af 16. juli 1986 om ændring af afgørelsen af 7. juli s.å. annulleres, for så vidt sagsøgeren herved pålægges omkostningerne i forbindelse med det nedsatte lægeudvalg, jfr. artikel 23 i Ordningen om Dækning af Risikoen for Ulykker og Erhvervssygdomme hos Tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber, *dels* at sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger, jfr. procesreglementets artikel 69, stk. 2, subsidiært artikel 69, stk. 3, andet punktum, samt de med sagen forbundne nødvendige omkostninger, herunder navnlig omkostningerne i forbindelse med valg af adresse, rejse- og opholdsudgifter samt advokatsalær, jfr. procesreglementets artikel 73, litra b).

2 Det fremgår af sagen, at Montgomery tiltrådte tjenesten ved Europa-Parlamentet den 18. november 1981 og i perioden 1981-1983 var beskæftiget i institutionens trykkeri. Den 3. maj 1983 klagede han over høretab og blev undersøgt af dr. Moutrier, som i sin rapport udtalte:

»Montgomery må derfor i videst muligt omfang undgå at blive udsat for stærk støj, og det tilrådes under alle omstændigheder, at han anvender høreværn.«

3 På foranledning af Europa-Parlamentet blev sagsøgeren den 23. marts 1984 undersøgt af dr. de Meersman. Ved skrivelse af 25. juni s.å. gav Parlamentet sagsøgeren følgende oplysninger:

»Dr. de Meersman har fastslået, at Deres sygdom kan anerkendes som erhvervsbetinget. Han mener imidlertid ikke, at der for øjeblikket er tale om vedvarende invaliditet, men at det er muligt, at generne fortager sig fuldstændig i løbet af et år efter den første undersøgelse, det vil sige omkring marts 1985.«

4 Europa-Parlamentet forelagde Montgomery's tilfælde for lægeudvalget, jfr. artikel 23 i Ordningen om Dækning af Risikoen for Ulykker og Erhvervssygdomme hos Tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber. Lægeudvalget udtalte:

»Montgomery's høreorganer er ikke ramt af en sygdom, og der foreligger således ikke en erhvervssygdom.

Det anbefales, at Montgomery ikke udsættes for og heller ikke selv udsætter sig for et urimelig højt støjniveau.«

5 På grundlag af denne udtalelse afslog Europa-Parlamentet den 7. juli 1986 Montgomery's ansøgning om anerkendelse af en erhvervssygdom. Den 16. juli 1986 blev

afgørelsen ændret, idet Parlamentet ud over det stadfæstede afslag på ansøgningen pålagde sagsøgeren at betale honoraret til hans egen læge samt halvdelen af honoraret til lægeudvalgets tredje læge. Sagsøgeren har anlagt sag til prøvelse af denne afgørelse.

6 Den 18. juni 1987 rejste Europa-Parlamentet formalitetsindsigelse, jfr. procesreglementets artikel 91, på grund af manglende forudgående klage, idet Parlamentet aldrig har modtaget sagsøgerens påståede klage af 15. oktober 1986. Til støtte herfor har det fremført en række argumenter. For det første er den kopi, der er vedlagt stævningen, hverken forsynet med klagerens underskrift eller med hans foresattes påtegning. For det andet fremgår det ikke af kopien, at klagen er registreret, ligesom der heller ikke foreligger nogen kvittering, skønt korrespondance, som rettes til ansættelsesmyndigheden, ifølge en meddelelse af 13. november 1975, som vedlægges de dokumenter, personalet får udleveret ved tiltrædelsen af tjenesten, enten skal afleveres til postafdelingen for her at blive registreret eller sendes rekommanderet med afsendelsesbevis; ingen af Europa-Parlamentets kompetente afdelinger havde kendskab til den nævnte klage, inden de fik meddelelse om den anlagte sag. Selv om sagsøgeren gentagne gange i stævningen påberåber sig klagen og den stiltiende afvisning heraf, er der for det tredje på intet tidspunkt nedlagt påstand om annullation af den påståede stiltiende afvisning, som er den eneste afgørelse, der ifølge vedtægtens artikel 91 kan begrunde søgsmålet.

7 I et indlæg, indgivet til Domstolens Justitskontor den 19. august 1987, har Montgomery endnu engang hævdet, at han inden for den foreskrevne frist pr. intern post indbragte en klage mod afgørelsen af 16. juli 1986, som indeholdt et klagepunkt mod ham. Sagsøgeren har anført, at han ikke modtog nogen kvittering og heller ikke blev underrettet om registrering af klagen, samt at meddelelsen af 13. november 1975 ikke ved hans tiltrædelse af tjenesten af Parlamentet var vedlagt »de dokumenter, der udleveres til personalet«. Over for Europa-Parlamentets anbringende, hvorefter der ikke er nedlagt påstand om annullation af den påståede stiltiende afvisning, der ifølge vedtægtens artikel 91 skulle være den eneste afgørelse, der kan begrunde søgsmålet, har sagsøgeren henvist til Domstolens dom af 20. marts 1984 (Razzouk og Beydoun mod Kommissionen, 75 og 117/82, Sml.

s. 1509), hvori Domstolen udtalte, at afvisningen af klagen ved sin rent bekræftende karakter ikke isoleret betragtet udgjorde en anfægtelig akt. Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at formalitetsindsigelsen ikke tages til følge.

8 Tjenestemandsvedtægtens artikel 91, stk. 2, bestemmer:

»En klage kan kun antages til påkendelse ved De Europæiske Fællesskabers Domstol, når:

— der for ansættelsesmyndigheden i forvejen er indbragt en klage efter artikel 90, stk. 2, inden for den deri fastsatte frist, og

— denne klage har været genstand for en udtrykkelig eller stiltiende afvisning.«

9 Montgomery har imidlertid ikke fremført noget bevis for, at den påståede klage blev indbragt. Bilag 7 til stævningen er uden bevismæssig værdi. Bilaget er en kopi af et ufuldstændigt dokument, som hverken er underskrevet af klageren eller påtegnet af hans foresatte; det er heller ikke forsynet med registreringspåtegning, ligesom der ikke foreligger en kvittering.

10 Herefter vil sagen være at afvise.

Sagens omkostninger

11 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 8. december 1987.

P. Heim
Justitssekretær

G. C. Rodríguez Iglesias
Formand for Fjerde Afdeling